

Per mor de la quasi impossibilitat d'identificar de forma segura un eivissenc a partir només del seu nom de fonts i del primer cognom, s'usa a l'illa especificar els dos cognoms en les circumstàncies més quotidianes, contràriament a la resta d'Espanya, on aquesta utilització té un caràcter molt més oficial.

Però aquest costum local no és encara suficient per evitar tota confusió, sobretot a l'interior d'una mateixa parròquia. Tenim que tres Maria TUR TORRES es casaren a Sant Miquel entre 1936 i 1946; que hom pot citar per anecdotica l'existència en 1950 d'un Joan JUAN JUAN; que hom pot assenyalar en 1970 entre els casos més extrems d'homonímia completa l'habitació de tres generacions d'Antoni ESCANDELL TUR a Can Soldevila, la presència de dos Eulària RAMON TUR a Can Pep d'en Xumeu, de dos Antoni GUASCH TUR a Can Toni d'En Garroves, de dos Joan MARÍ MARÍ a Can Carreró. Al conjunt de la parròquia hom compta a més

3 Miquel TUR TORRES
4 Antoni MARÍ MARÍ
3 Joan TUR TUR
3 Josep TUR TUR
4 Joan TORRES TORRES

L'ús de malnoms

Els dos cognoms i el nom de pila mostrant-se encara insuficients per identificar un eivissenc⁴, el costum és de denominar-lo igualment pel seu malnom. Així tots els habitants de

Sant Miquel són designats en referència a la família i a la casa de les quals procedeixen. Cada casa de Sant Miquel porta un nom que es converteix per extensió en el de la família que l'habita. Aquest nom, d'origen molt antic, ha estat atribuït en funció d'una particularitat de la finca o d'un dels seus ocupants i es transmet de generació en generació. Aquest recurs al sobrenom està de tal forma generalitzat que els veïns tenen sovent dificultats per recordar els llinatges dels que els envolten. Hom dirà per exemple: «Ell és casat amb una Forn de Calç» o també «En Soldevila, com es diu?». La diferenciació entre els homònims es fa pel malnom. Els quatre Joan TORRES TORRES seran individualitzats en el de Can Costa, el de Can Toni d'es Cotxo, el de Can Riera i el de Can Guillem Petit; els quatre Antoni MARÍ MARÍ seran identificats pel fet que procedeixen de Can Toni d'en Mayans, de Can Toni Joan Tirurit o de Can Carreró.

Aquest hàbit de designar els habitants de Sant Miquel pel sobrenom de la finca que habiten, està talment arrelada dins la usança popular que els residents forasters immigrants i fins i tot els estrangers es designen d'aquesta manera a les fulles del cens: tal foraster és assimilat a la casa «Can Selleres» que ell ocupa, i una resident alemanya veu la seua casa batejada «Es Paradís». Les noves construccions no escapen a aquesta pràctica: hom dirà per exemple «Cases Noves d'En Verdàl». Una sola construcció moderna, fora dels hotels, dels bars i de l'església parroquial, és designada pel nom del seu propietari suís.

Mentre que les pràctiques matrimo-

nials, els costums en matèria d'atribució de noms i les relacions dels individus amb el seu entorn no havien evolucionat sinó molt lentament en el transcurs dels segles, mentre que l'alteració de l'economia insular a partir de l'any 1955 no havia fet més que obrir molt sensiblement la parròquia a les unions exògames i a les influències exteriors, hom assisteix des de 1970 (data que correspon a la construcció dels hotels del Port de Sant Miquel i a la posta en valor turístic de l'àrea) a una veritable reestructuració dels intercanvis socials, així com a una modificació profunda dels hàbits. Aquesta acceleració del canvi es llegeix perfectament en el curt període de cinc anys que separa els dos darrers recomptes de població.

Hom compta actualment a Sant Miquel 24 llars d'immigrants forasters i 5 llars de residents estrangers, sobre un total de devers 360 llars. Si el reequilibri dels llinatges eivissencs no pot sinó anar accentuant-se, igualment la diversificació dels noms i la distribució futura dels cognoms a Sant Miquel depenen de la importància de les aliances que es contractaran entre eivissencs i nous forasters d'una part, i de la capacitat de l'economia local per proveir llocs de treball en el sector no agrícola per altra part. Tanmateix hom pot afirmar que l'us de malnoms es mantindrà encara per llarg temps a Sant Miquel, en la mesura que constitueix a l'interior de la comunitat pagesa el reflex d'un fort sentiment de pertinença col·lectiva.

DANIELLE ROZENBERG
Eivissa, febrer 1981

4. Paula i Jorge DEMERSON: «El carnet de identidad del ibicenco en el siglo XVIII», *Diario de Ibiza*, 9/9/79.

PORTES OBERTES

UN CONCURS DE LA REVISTA «EIVISSA»

A fi de donar sortida als treballs de creació literària, periodística i d'investigació en llengua catalana, la revista «EIVISSA» convoca un concurs permanent que es regirà per les bases següents:

- 1— *Hi podran participar els joves nascuts o residents a les Pitiüses, compresos entre els 16 i els 21 anys d'edat.*
- 2— *La temàtica del concurs és lliure, per bé que es valorarà especialment la seua vinculació amb la realitat d'aquestes illes en els treballs periodístics i d'investigació.*
- 3— *L'extensió dels treballs serà de 3 a 6 folis, mecanografiats per una sola cara i a doble espai. Els concursants podran aportar el material gràfic que considerin oportú.*
- 4— *S'atorgarà un 1er premi de 5.000 pessetes i un 2° premi de 3.000 pessetes, que seran indivisibles.*
- 5— *Els treballs premiats seran publicats en el pròxim número de la revista «EIVISSA».*
- 6— *L'admissió d'originals queda oberta fins al 31 de març de 1982. S'enviaran per triplicat, fent constar nom, data de naixement i domicili de l'autor, a la revista «EIVISSA», Carrer de Pere Francès, 12, 1°. 2^a, Apartat de Correus 578 —Eivissa.*
- 7— *El Jurat estarà format pel Consell de Redacció de la revista «EIVISSA». Podrà declarar deserts els premis, resoldrà els casos no previstos per les bases presents i es reserva el dret de publicació dels originals no premiats que consideri interessants.*
- 8— *El veredict del Jurat serà notificat oportunament als autors participants.*